

فاقد جذابیت!

فرخ حسینی
روزنامه‌نگار

حضور زینت در ایران و مسابقه دوستانه با یک تیم ایرانی در بهترین حالت خود می‌توانست

یک اتفاق معمولی باشد. این «بهترین حالت» به این معنی است که تیم روسی در فصل آماده‌سازی یا در استراحت نیم‌فصل به ایران می‌آمد و یک بازی آماده‌سازی مناسب برای دو تیم رقم می‌خورد.

اما اینکه در اوج مسابقات لیگ و حذفی، ناگهان وقفه‌ای در برنامه ایجاد شود تا یک بازی تدارکاتی برگزار شود فقط می‌تواند برای نبرد با بزرگترین تیم‌های اروپا و جهان توجیه داشته باشد مثل

دیداری که پرسپولیس مقابل بایرن مونیخ برگزار کرد. زینت نه تیم بزرگی به حساب می‌آید و نه از فوتبال جذابی برخوردار است و ایجاد وقفه در بازی‌ها برای چنین دیداری هیچ توجیهی نمی‌توانست

داشته باشد. وقتی صحبت از جذابیت می‌شود باید به خاطر داشته باشیم که تا همین دو ماه پیش مسابقات جام جهانی در نزدیک‌ترین فاصله به ایران برگزار می‌شد و همسایه جنوبی ایران

میزبان بزرگترین و جذاب‌ترین تیم‌ها و ستارگان جهان بود. عربستان و امارات نیز به تناوب و به تکرار میزبانی تیم‌های بزرگ غالباً باشگاهی را برعهده می‌گیرند و حال و هوای فوتبال اروپا را به

خلیج فارس می‌آورند. در چنین شرایطی باید حق داد که خیلی‌ها به حضور تیمی مثل زینت در ایران و بازی آن مقابل سپاهان نه تنها اهمیت زیادی ندهند بلکه به آن ایراد هم بگیرند.

نوستالژی آزاردهنده

ایمان گودرزی
روزنامه‌نگار

حضور تیم زینت در ایران برای انجام بازی دوستانه آن هم درست وسط بازی‌های لیگ برتر و همچنین برگزاری مسابقات جام جهانی و حضور رونالدو در عربستان موفقیت چندانی برای فوتبال ایران به

حساب نمی‌آید، اما شواهد همه نشان‌دهنده این است که ما همین بازی معمولی هم نمی‌توانیم درست برگزار کنیم. تیم‌های فوتبال سپاهان ایران و زینت سنت پترزبورگ روسیه در دیداری تدارکاتی و دوستانه در ورزشگاه نقش جهان اصفهان به مصاف هم رفتند و تیم سپاهان در این بازی با نتیجه ۲ بر صفر به پیروزی

رسید. اما این بازی حواشی عجیب و غریبی داشته که حتی بازنآب به گوش جهان هم رسید. جنجالی‌تر از همه کیفیت پخش این بازی در روسیه بود، بدون شک زینت تیم پرهودار روسیه به حساب می‌آید و دوستانداران این تیم می‌خواستند تقابل دو تیم را از تلویزیون تماشا کنند اما سیگنال‌های ارسالی از

ایران به حدی بی‌کیفیت بود که صدای تماشاگران روس را درآورد و حتی شبکه تلویزیونی پخش بازی مجبور شد با انتشار بیانیه رسمی در این مورد به بینندگان خود در این مورد توضیح دهد. قاب‌های مشکی دور تصویر، پخش بازی بدون صدای ورزشگاه، شنیده شدن صدای گاه و بیگاه گزارشگر ایران و زوایای عجیب

دوربین از جمله انتقاداتی بود که هنگام پخش بازی سپاهان - زینت از سوی هواداران تیم روسی مطرح شد. حتی یکی از رسانه‌های این کشور هم با کنایه اعلام کرد که این تصاویر یادآور کیفیت پخش زنده مسابقات سال ۲۰۰۷ در روسیه است! در حالی که تمام کشورهای حوزه خلیج فارس روزبه‌روز در

حال پیشرفت در فوتبال و آوردن به روزترین تکنولوژی‌های دنیای فوتبال به ورزشگاه‌های خود هستند فوتبال ایران نه تنها پیشرفتی در این زمینه نکرده بلکه از پخش ساده تصاویر باکیفیت نیز عاجز است. امیدواریم بازی تدارکاتی با روسیه در ماه فروردین با کیفیت 3GP پخش نشود.

عرب‌ها کجا؟ ما کجا؟

سمیرا شیرمردی
روزنامه‌نگار

بازی سپاهان و زینت سن پترزبورگ اگرچه یکی از بهترین بازی‌های دوستانه چند سال اخیر بود اما

وقتی به فوتبال کشورهای عربی نگاه می‌کنیم متوجه می‌شویم از فوتبال عرب‌ها داریم عقب می‌افتیم. وقتی شاهد حضور کریستیانو رونالدو در النصر عربستان هستیم و البته بازی منتخب الهلال و النصر مقابل تیم

پرستاره پاری سن ژرمن در این کشور برگزار می‌شود. بازی الهلال و رئال مادرید در جام باشگاه‌های جهان هم که جای خود دارد. چند ماه عقب‌تر هم برگردیم شاهد برگزاری بزرگترین رویداد فوتبالی و حتی ورزشی دنیا در

قطر بودیم. مسابقات جام جهانی که با حضور ستاره‌های دنیا در دوحه برگزار شد و نگاه‌های زیادی را از سراسر دنیا به خود جلب کرد. در پایان هم عباای عربی بر دوش لیونل مسی انداخته شد تا با این لباس جام جهانی را بالا ببرد.

اینها اتفاقات در کشورهای عربی بغل گوش ما نشان می‌دهد اگر دیر بچنینیم، از فوتبال کشورهای عربی خیلی زود عقب می‌افتیم. آنقدر عقب که جبران کار سختی خواهد بود و البته برای دیدن ستاره‌های فوتبال

دنیا باید راهی این کشورها شویم. به هر حال اگرچه نباید بازی دوستانه سپاهان و زینت را کم ارزش دانست اما شاید بهتر باشد به فکر بازی با تیم‌های بزرگتری هم بود تا در آینده حسرت نخوریم.

هزار و یک راه نرفته

آیسان سعیدی
روزنامه‌نگار

تفاوت ما و عربستان را می‌توان در المان‌های بسیاری جست‌وجو کرد و دید. از بازیکن خارجی گرفته تا زیرساخت و اسنادیوم‌های رنگارنگ تا بازی‌های دوستانه و حتی رویاپردازی. سعودی‌ها برای خود حد و مرز قائل نیستند. آنها این روزها سودای نخستین جام جهانی سه قاره‌ای در سر می‌پرورانند و با استخدام یکی از

دوبارزیکن مهم نیم قرن اخیر چشم‌ها را خیره کرده‌اند. برای عربستان فوتبال بدل به یک ابزار شده تا با آن توانایی‌های خود را به رخ بکشند. همین چند روز پیش و در فینال جام باشگاه‌های جهان نمایش دلپذیر و جسورانه الهلال مقابل رئال مادرید بزرگ نشان‌دهنده این بود که آنها به دنبال کم کردن فاصله خود با سطح نخست دنیا هستند و با سرعت این هدف را پیگیری می‌کنند. هلال سعودی در برابر غول مادریدی اگرچه ۵ گل را پذیرفت اما

۳ گل هم زد تا خود را ثابت کند. برای فوتبال ما رسیدن به نقطه‌ای که امروز سعودی ایستاده، یک هدف دوردست است. قیاس آنچه ما داریم با آنها، با هر متر و معیاری درست نیست. کافیست برای درک این مطلب به شرایط تیمک‌های دو تیم بنگرید. در حالی که عربستانی‌ها بعد از جام جهانی در فکر این هستند که سرمربی باکیفیتی مثل هروه زانر را تا جام ملت‌های سال آینده در تیم نگه

دارند یا تا ۲۰۳۰ با او ادامه دهند. فدراسیون فوتبال ایران هنوز بر سر دوراهی انتخاب سرمربی داخلی یا خارجی مانده است و به نظر هم نمی‌رسد که به این زودی تکلیف این قضیه روشن شود. درست زمانی که سعودی فکر میزبانی جام جهانی ۲۰۳۰ را در سر می‌پرورانند ما باید بنشینیم و خاطراتمان را با باخت‌های آبرومندانه و غیرآبرومندانه سرمربیان سابق تیم ملی بگذرانیم تا ببینیم که تکلیف چه خواهد شد.

تبلیغات ما، بهره برداری آنها

امیررضا همایون
روزنامه‌نگار

فوتبال عربستان طی چند سال اخیر روند روبه‌رشدی را طی کرده، روندی که با برنامه‌ریزی فوق‌العاده مدیران فوتبال این کشور برای آوردن ستاره‌های مطرح فوتبال جهان آغاز شد و به نظر می‌رسد با کسب میزبانی جام جهانی فوتبال، بازی‌های المپیک تابستانی و دیگر تورنمنت‌های مطرح ورزش جهان به اتمام برسد. مصاف ستارگان النصر و الهلال با پاری سن ژرمن یکی از اقدامات جذاب سران فوتبال این کشور بود که ماه گذشته میلادی برگزار شد و سر و صدای زیادی در جهان به‌پا کرد.

شبیه‌سازی این ایونت دوستانه را فوتبال ما هم داشت و با برگزاری رقابت تدارکاتی سپاهان و زینت سن پترزبورگ رخ داد. جالب اینکه این بازی هم مانند رقابت تدارکاتی ستارگان النصر و الهلال با پاری سن ژرمن سر و صدای زیادی به پا کرد. حواشی که اما برخلاف عربستان وجه منفی بیشتری داشت. وجه‌های منفی این مسابقه در حالی رخ داد که مسئولان فوتبال و ورزش ایران

دور افتاده‌ایم

شاهرخ بیانی
کاپیتان سابق تیم ملی

رقابت‌های جام جهانی فوتبال و اتفاقات اخیر نشان داد که فوتبال ایران از گردونه آسیایی‌ها بویژه تیم‌های حاشیه خلیج فارس نیز عقب افتاده و مسیر طولانی تا رسیدن به ژانین دارد. روزگاری فوتبال ایران تنها با کره و ژاپن رقیب بود و قیاس می‌شد اما جام جهانی ثابت کرده که ما کاملاً از رقیب دور افتاده‌ایم. ژاپن، عربستان، کره جنوبی، قطر، استرالیا و تیم‌هایی مثل چین، ازبکستان و بحرین کار می‌کنند. رونالدو به فوتبال عربستان آمده و قطر میزبان جام جهانی بوده. هزینه می‌کنند فوتبالشان پیشرفت کند اما در کشورمان فلان بازیکن آفریقایی را آورده‌ایم که چندین سال است پول خوب می‌گیرد و امسال ببینید چند بازی برای تیمش کرده است. تیم آن بازیکن صدها میلیارد هزینه کرده اما در نزدیکی منطقه سقوط قرار دارد. باید این ایرادها را در فوتبال ایران درست کنیم. همه در آسیا کار می‌کنند و پیشرفت قابل

توجهی دارند اما فوتبال ایران در بحث زمین تمرین مناسب، VAR و حتی ورزشگاه‌های خوب مانده. اکنون تیم هوادار که در آن کار می‌کنیم، زمین تمرین مناسب در تهران ندارد. در این شرایط چه توقعی برای قهرمانی در جام ملت‌ها داریم؟ چه کاشته‌ایم که درو کنیم؟ به این دلیل که مملکت‌مان را دوست داریم و تیم ملی همیشه در آسیا حرف اول را زده علاقه داریم این تیم قهرمان آسیا شود اما چه زیرساختی ایجاد کردیم؟ در فوتبال پایه به‌شدت ضعیف کار می‌کنیم. به نقرات جوان پول و مجال نمی‌دهیم. در صورتی که در همه جای دنیا برعکس است. الان می‌بینیم به بازیکنی که هنوز استپ کردن بلد نیست، ۱۵ تا ۲۰ میلیارد پول داده‌ایم. در حالی که باید برای فوتبال پایه چنین هزینه‌ای کنید. بازیکن در رده پایه به حقوق، تغذیه، امکانات و... برای رشد کردن نیاز دارد. جای اینکه ویتن را نگاه کرده یک‌بار هم پایه‌ها را نگاه کنیم. مربیان خارجی خوبی مثل مورایس، خمز و حتی ساینیتودر لیگ کشورمان داریم. اگر قرار است مربی خارجی بیاوریم، بهتر

است به سراغ همین‌ها برویم و به آنها زمان بدهیم. در حال حاضر فرصتی وجود ندارد. از طرفی مثل قدیم نیست که بازیکن ۵ ماه در اردوی تیم ملی باشد. الان شرایط خیلی فرق کرده. بیشتر بازیکنان ما لژیونر هستند که البته به جز مهدی طارمی و ۲-۳ نفر دیگر به ندرت در تیم‌های خود بازی می‌کنند. تیم ملی برای شکل گرفتن نیاز به هماهنگی نقرات دارد. مربی خارجی باید برای این تیم زمان بگذارد. از طرفی برای جلوگیری ماجرای ویلموتس باید بتوانیم مربی انتخاب کنیم که با شرایط مالی ما سازگار باشد. اگر مسئولان فدراسیون تصمیم به انتخاب مربی خارجی گرفتند، از همین نقراتی که در ایران هستند استفاده کنند. خارجی‌هایی که در ایران هستند تجربه دارند و با توجه به کار کردن در فوتبال ما شرایط تیم ملی، باشگاه‌ها و بازیکنان ایرانی را می‌شناسند. بهترین مربی را هم بیاوریم. در نهایت سوم یا چهارم جام ملت‌ها خواهیم شد زیرا نقرات لژیونر ما در تیم‌هایشان بازی نمی‌کنند و چنین مشکلاتی داریم.

